

הטמנה אחרי הדלקת הנרות

שוע"ר סי' רנז

ב בשבת עצמה אסור להטמין החמין אפילו בדבר שאינו מוסיף הבל ... גזירה שמא ימצא קדרה צוננת כשיבא לסלקה מהכירה ולהטמינה בדבר שאינו מוסיף הבל וישכח שהוא שבת וירתיחנה על גבי האור ... אבל בבין השמשות אע"פ שהוא ספק חשכה מותר להטמין בדבר שאינו מוסיף הבל, לפי שסתם קדרות עדיין רותחות הן בבין השמשות, שסמוך לבין השמשות מעבירן מעל גבי האור, ואין לחוש שמא נצטננה וירתיחנה.

שוע"ר סי' רעז

ח בקצת מקומות נהגו רבים להקל באמירה להנכרי להדליק נרות לצורך סעודה כשנכבו הנרות וא"א לאכול בחשך ... אבל כל אדם צריך להחמיר לעצמו שלא לומר לנכרי להדליק נר אע"פ שיושב בחושך ואינו יכול לאכול סעודת שבת ... אלא שאין למחות בהמקילין שמוטב שיהיו שוגגים ואל יהיו מזידים.

שוע"ר סי' רסא

א ספק חשכה ספק אינה חשכה וזהו נקרא בין השמשות ... אסור לעשות בו מלאכה מן התורה ... ולדבר מצוה מותר לעשות בה כל דבר ש[האי]סור בשבת עצמה הוא מד"ס.

ב לפיכך מותר לערב עירובי חצרות בבין השמשות ... ומותר לעשר את הדמאי, ולהטמין את החמין בדבר שאינו מוסיף הבל מטעם שנתבאר בסי' [רנ"ז]. ומותר לומר לנכרי להדליק נר לצורך שבת בין השמשות שזהו לצורך מצוה.

ג וכל זה כשעדיין לא קיבל עליו שבת, אבל אם כבר קיבל עליו שבת בתפלת ערבית של שבת ... אסור לו לעשות בעצמו כל שבות אפילו קודם ביה"ש, אפילו לדבר מצוה וצורך גדול, כגון להטמין חמין לשבת בדבר שאינו מוסיף הבל, אפילו אין לו מה יאכל בשבת.

אבל מותר לומר לנכרי לעשות אפילו מלאכה גמורה ... אבל אם הוא חצי שעה קודם הלילה שאז אפשר שכל מקומות ישראל קיבלו כבר את השבת אסור לעשות ע"י נכרי ... אבל לדבר מצוה ... מותר ... שאין מחמירים בקבלת שבת יותר מביה"ש בלא קבלת שבת אלא לענין לעשות בעצמו, אבל לענין אמירה לנכרי אין מחמירים יותר מבין השמשות בלא קבלת שבת, שמותר לעשות בו כל מלאכה ע"י נכרי לדבר מצוה או צורך גדול.

קונטרס אחרון סי' רסא ס"ק א

היינו אפילו יש לו כבר מעט תבשילים טמונים ורוצה להרבות ולהטמין עוד.

קונטרס אחרון סי' רסא ס"ק ג

דהא אסיקנא סתם קדרות בין השמשות רותחות הן, אם כן כל שכן קודם לכן אין לגזור כלל על ההטמנה, כי מה הוא עושה בה ... אלא ודאי צריך לומר, כיון שקיבל עליו שבת גרע מבין השמשות ומיתסר בהטמנה כמו בשבת עצמה, ולא משום גזרה שמא ירתיח בתוספת שבת ... ליכא למיגזר כלל כמ"ש, אלא כיון שקיבל השבת קיבל כל חומרותיה וסייגיה השייכים לעיצומו של יום, אע"ג דלא שייכי האידנא ... שהטעם אינו משום תוספת, אלא משום שקיבל עליו חומרת עיצומו של יום.

שוע"ר סי' רסג

ז יש אומרים שכיון שהדליק נר שבת חל עליו השבת ונאסר בעשיית מלאכה ... ויש חולקים ... אבל המנהג הוא כסברא הראשונה שאותה אשה המדלקת מקבלת שבת עליה בהדלקה זו, ולכן תתפלל מנחה תחלה.

ח מי שקדם להתפלל ערבית של שבת קודם שהתפללו הקהל, אף על פי שכבר חל עליו קבלת שבת, יכול לומר אפילו לישראל חבירו שלא קבל עדיין השבת שיעשה לו מלאכה ... דכיון שלחבירו מותר הוא אין באמירתו אליו איסור כלל.